

konfirmationstalehjalp.dk

Kære Mikkel – eller Mik, som vi jo kalder dig.

Kære familie, venner, og alle jer, der er kommet for at fejre dagen her fra Skt. Pauls Kirke til haven derhjemme.

Jeg står her som din gudfar og onkel, og jeg kan ikke lade være med at smile, når jeg ser dig i dag. Fjorten år. Konfirmand. Det føles som i går, at du var den lille dreng, der klappede mig på skulderen for at få min opmærksomhed – nu er det mig, der lige må trække vejret og følge med i, hvor meget du er vokset, både i højde og i hjertet.

I dag handler det om mod og ansvar i troen. Ikke en tung byrde, men det stille mod til at bære sine værdier med sig ud i hverdagen. Det mod ser jeg i dig, Mik. Du er opmærksom, du er hjælpsom, du har en humor, der kan løfte en hel stue – og du har en stærk retfærdighedsfølelse. Den måde, du tager ordet på, når noget ikke føles fair, og den måde, du tager dig tid til at lytte til dem, der ikke siger så meget – det er ikke bare god stil, det er karakter.

Jeg ved, du har deltaget trofast i konfirmationsforberedelsen, og at du stiller de gode spørgsmål. Dem, der begynder med: “Hvordan hænger tro og hverdag sammen?” Det er lige præcis der, troen bliver levende. Ikke kun ved højtiderne – selvom vi jo i familien altid har elsket at gå i kirke til jul og på særlige dage – men i tirsdagseftermiddage, i frikvarterer, i de små valg, hvor ingen klapper, og hvor det er nemt at gå med strømmen. Du har allerede vist, at du ikke bare følger med – du går selv.

I dag hører vi ordene fra Salme 23: “Herren er min hyrde, mig skal intet fattes. Han lader mig ligge i grønne enge, han leder mig til det stille vand. Han giver mig sjælen igen.” De ord har jeg altid hørt som en stille hånd i ryggen. Ikke som et skub, men som en retning. Og når jeg ser på dig, tænker jeg: Du har et kompas inden i, Mik. Din retfærdighedsfølelse, din humor, din omsorg – det er

som pejlemærker, der viser, hvor du vil hen. Troen lægger bare et lys på stien, så du kan se dine egne skridt lidt tydeligere.

Jeg er så taknemlig for at have fulgt dig hele vejen hertil. Fra lille dreng til ung mand med egne holdninger og en nysgerrighed, der ikke er bange for at stille svære spørgsmål. Det gør mig stolt. Og det gør mig tryk. For jeg tænker, at uanset hvor du går hen, så tager du dine værdier med. Det er mod.

Og ansvar? Det er ikke at have alle svarene. Ansvar er at møde andre med respekt. At stå ved sig selv uden at træde på nogen. At kunne sige "undskyld" og "tak" – og også "hej, skal jeg hjælpe?" Der er du allerede godt på vej.

Noget af det fineste ved i dag er, at vi står i kirken – et sted, der for os i familien altid har været tryk. Et sted, hvor vi har fundet retning, når verden har svinget lidt for meget. I dag er du selv trådt et skridt frem. Du har sagt ja. Ja til fællesskab, ja til tro, ja til at bære lyset med ud i hverdagen. Det er ikke et punktum, det er et komma. En begyndelse, der fortsætter helt ud i haven senere i dag, når grin og stemmer fylder luften, og nogen spilder saft på borddugen, og vi alle sammen husker, hvorfor fællesskab er så godt.

Mik, jeg vil sige dig én ting, som jeg håber, du bærer med: Du må gerne være både modig og mild. Verden har brug for begge dele. Vær modig, når noget vigtigt står på spil. Og vær mild – også mod dig selv – når du bliver i tvivl. For tvivl er ikke et tomrum; det er ofte et tegn på, at du tager livet

Denne tale blev lavet med konfirmationstalehjælp.dk. Besvar nogle få spørgsmål og generer din egen personlige tale nu på konfirmationstalehjælp.dk

Lav din egen personlige tale på konfirmationstalehjelp.dk